

Волгоград, 1978. – 80 с.

11. Спасов Б.П. Закон и его толкование. – М., 1986. – с.169.

12. Регельсбергер Ф. Общее учение о праве / Ф. Регельсбергер ; под ред. Ю. С. Гамбарова ; пер. И. А. Базанова. — М. : Т-во И. Д. Сытина, 1897. — 312 с.

Доцент кафедри кримінального права НАВС,
кандидат юридичних наук, доцент

Мостепанюк Людмила Олександрівна

**ДО ПИТАННЯ ПРО СТУПЕНІ ВИЗНАЧЕННЯ ДЕЯКИХ ВИДІВ ПОКАРАНЬ У
ПРОЕКТІ ЗАКОНУ УКРАЇНИ «ПРО ВНЕСЕННЯ ЗМІН ДО ДЕЯКИХ
ЗАКОНОДАВЧИХ АКТІВ УКРАЇНИ ЩОДО ЗАПРОВАДЖЕННЯ КРИМІНАЛЬНИХ
ПРОСТУПКІВ»**

Метою законопроекту № 2897 від 3.06.2016 р. «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо запровадження кримінальних проступків» є реалізація державної політики із гуманізації кримінальної відповідальності, наслідком якої вже у середньостроковій перспективі стане суттєве зменшення кількості судимих осіб і осіб, які позбавлятимуться волі, поліпшення ресоціалізації засуджених і значне зниження рівня злочинності в Україні. Для досягнення вказаної мети у законопроекті пропонується внести зміни до ряду нормативно-правових актів, основне місце серед яких займають зміни до Кримінального кодексу України (далі – КК).

Як вказано в положеннях законопроекту, з метою ліквідації малозрозумілих підходів, що містяться в чинному КК і за яких судова дискреція дозволяє призначати різні види покарання у кількох десятках варіантів, причому усі вони фактично «беруться зі стелі», із санкцій усіх статей (частин статей) Особливої частини КК вилучені конкретні (у роках, місяцях, днях чи годинах) розміри покарань у виді арешту, громадських та виправних робіт, службових обмежень. Натомість законопроектом передбачені різні – за проступки і злочини – розміри громадських робіт, виправних робіт, службових обмежень, арешту. При цьому запроваджено градацію (I, II і III ступені) арешту, виправних робіт, службових обмежень і громадських робіт для кримінальних проступків.

Але аналіз ступенів визначення громадських робіт (ч. 2 ст. 56 законопроекту), виправних робіт (ч. 1 ст. 57), службових обмежень (ч. 1 ст. 58), арешту (ч. 1 ст. 60) показав їх необґрунтованість і непропорційність.

Так, I ступінь покарання у виді громадських робіт передбачає їх термін виконання у розмірі від 20 до 60 годин (різниця – 40 годин); II ступінь – від 61 до 160 годин (різниця 100 годин); III ступінь – від 161 до 240 годин (різниця 80 годин). I ступінь покарання у виді виправних робіт та службових обмежень передбачає їх термін від 2 до 3 місяців (різниця – 1 місяць); II ступінь – від 4 до 14 місяців (різниця 10 місяців); III ступінь – від 15 до 24 місяців (різниця 10 місяців). I ступінь арешту передбачає його термін від 5 до 15 днів (різниця – 10 днів); II ступінь – від 16 до 60 днів (різниця 45 днів); III ступінь – від 61 до 90 днів (різниця 30 днів).

Не зрозуміла логіка побудови і диференціації вказаних ступенів призначення покарань: не відомо, чому в I ступені призначення вказаних покарань такі малі межі мінімального і максимального покарання, а в II і III – такі великі? Крім того, III ступінь громадських та виправних робіт, а також службових обмежень менший, ніж II ступінь. На нашу думку, такі неузгоджені і суперечливі положення суперечать загальній ідеї законопроекту і можуть призвести до корупційних зловживань при призначенні конкретних видів покарань. Видається, що питання щодо ступенів громадських та виправних робіт, службових обмежень і арешту вимагає додаткового вивчення в разі його запровадження.

Додатково виникають питання щодо розмірів деяких із вищевказаних покарань. Так, виходячи зі змісту ч. 1 ст. 57 та ч. 1 ст. 58 такі покарання, як виправні роботи та службові обмеження, можуть бути застосовані судом в однакових розмірах як за вчинення проступку, так і за вчинення злочину. На наш погляд, це суперечить загальній ідеї законопроекту в частині відповідності ступеня суспільної небезпеки проступку і злочину.

Тому суб'єктам законодавчої ініціативи необхідно більш глибоко вивчити питання щодо визначення критеріїв градації ступенів покарання у виді громадських та виправних робіт, службових обмежень, арешту.

Список використаних джерел:

1. Проект Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо запровадження кримінальних проступків» (реєстр. № 2897 від 3.06.2016 р.) – [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?id=&pf3511=55214

Здобувач кафедри теорії держави та права НАВС

Мудрик Юлія Вікторівна

ОСОБЛИВОСТІ ПІДХОДІВ ДО ТЛУМАЧЕННЯ НОРМ МІЖНАРОДНОГО ПРАВА ТА МІЖНАРОДНИХ ДОГОВОРІВ ПІД ЧАС ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ В УКРАЇНІ

Після підписання 27 червня 2014 року Угоди про Асоціацію з європейським союзом, Україна опинилася перед необхідністю реформування свого внутрішнього законодавства та приведення його у відповідність до міжнародного та європейського права¹. Разом із іншими питаннями, надзвичайно актуальним є питання тлумачення як внутрішніх норм права відповідно до права ЄС, так і норм імплементованих міжнародно-правових договорів.

Оскільки світовий процес глобалізації не залишає осторонь і державно-правову сферу, існує безліч прикладів держав, які визначали норми міжнародних договорів такими, що регулюють суспільні відносини на їх території. В деяких ситуація вони навіть оголошувалися невід'ємною частиною внутрішньодержавної правової системи.

Це передбачено, багатьох європейських держав. Відомі також випадки, коли той же підхід передбачений у відношенні не норм міжнародних договорів, а звичайних норм міжнародного права.²³

Метою даної доповіді є розглянути якими принципами повинні керуватися суб'єкти офіційного та делегованого тлумачення (зокрема – Конституційний суд України) правових норм в Україні, під час тлумачення нормативно-правових договорів.

Аналізуючи ситуацію, що склалася, слід звернути увагу на кількість так званих «сучасних» доктрин тлумачення співвідношення норм міжнародного і національного права. Серед них відзначаються, наприклад, концепції «радикального» і «помірного» монізму, «радикального» і «помірного» дуалізму, послідовного, реалістичного дуалізму, стриманого та діалектичного дуалізму, а також «діалектична» концепція. Однією з головних проблем дослідження цих теорій є їх тісний зв'язок між собою, адже при дослідженні тих чи інших дій суб'єктів тлумачення, у деяких ситуаціях важко зрозуміти, якою саме концепцією вони керуються⁴. Та ж сама проблема спостерігається і серед загальних теоретичних розробок даного питання.

Далі розглянемо основні принципи з вище перерахованих концепцій.

¹ Петров Р. Конституційні аспекти імплементації угод про асоціацію між Європейським Союзом та Україною, Молдовою і Грузією // Право України. – 2015. - №8. - С.33-39. ст. 33

² Нефедов Б.И. Соотношение правовых систем(продолжение). Эволюция представлений о содержании «традиционных» доктрин соотношения правовых систем. // Московский журнал международного права. – 2013. - № 4(92). ст. 9-10

³ Шамрай В.В. До питання доктрини співвідношення міжнародного договору та конституційного права в умовах європейської інтеграції. – [режим доступу: - <http://lcslaw.knu.ua/index.php/arkhiv-nomeriv/2-11-2015/item/212-do-pytannya-doktryny-spivvidnoshennya-mizhnarodnoho-dohovoru-ta-konstytutsiynoho-prava-v-umovakh-yevropeyskoyi-intehratsiyi-shamrai-v-v>]

⁴ Нефедов Б.И. Соотношение правовых систем(продолжение). Эволюция представлений о содержании «традиционных» доктрин соотношения правовых систем. // Московский журнал международного права. – 2013. - № 4(92). с.11